

artists RABIH MROUË & ELIAS KHOURY / AYOUL FESTIVAL BEIRUT

Zoals andere enceneringen van Sellars is *For an End to the Judgment of God* gebaseerd op een beproefd artistiek procédé: het tegen elkaar laten opbotsen van vorm en inhoud. Mozart in een hamburgertent of in de Bronx, Ajax uit Sophocles' tragedie als GI. In *For an End to the Judgment of God* spant Sellars de draad tussen vorm en inhoud erg strak, te strak zo blijkt. Het hoorspel van Artaud – dat o.a. een beschrijving bevat van een rite van Mexicaanse indianen, het blasfemische en scatologische *La recherche de la fécalité* ('Là où ça sent la merde/ ça sent l'être.'). en een droom van een toekomst zonder god en een lichaam zonder organen – wordt als persconferentie in de mond gelegd van een Amerikaanse generaal. Sellars heeft zich hiertoe wellicht laten verleiden door het eerste deel van het hoorspel. Daarin gaat het gerucht dat er in het Amerikaanse leger experimenten gedaan worden met het sperma van jongemannen om een nieuwe klasse van soldaten te kweken: 'Car de plus en plus les Américains trouvent qu'ils manquent de bras et d'enfants, c'est à dire non pas d'ouvriers mais de soldats, et ils veulent à toute force et par tous les moyens possibles faire et fabriquer des soldats en vue de toutes les guerres planétaires qui pourraient ultérieurement avoir lieu, et qui seraient destinées à démontrer par les vertus écrasantes de la force la surexcellence des produits américains (...).' Artaud verplaatst het nazistische kweekprogramma naar de VS en legt meteen de economische motivatie van de Amerikaanse buitenlandse politiek bloot. Tijdens de persconferentie 'becommentarieert' de generaal CNN-beelden van een Amerikaanse militaire actie (uit de Golfoorlog?) met de beschrijving van het peyotl-ritueel van de Mexicaanse indianen. De spanning tussen de helikopters boven een woestijn en *Le rite du soleil noir* met zijn mythische beelden van geweld, leggen een archaisch substraat in de moderne

technologische oorlog bloot. Met alle fatale fascinatie die daarvan uitgaat. Een van de anonieme SS'ers in het boek van Armando en Sleutelaar zegt in zijn getuigenis: 'De oorlog is eigenlijk de natuurlijke toestand.' Een uitspraak die in alle richtingen pivoteert naargelang de invulling en de waarde die aan het begrip 'natuur' toegekend worden. De tekst van Artaud is een zoektocht naar een utopische ruimte voor een nieuw lichaam, een ruimte waarin het oude lichaam tot ontplofing komt: 'et c'est alors/ que j'ai tout fait éclater/ parce qu'à mon corps/ on ne touche jamais.' Sellars brengt Artauds 'cruauté' in de nabijheid van de wreedheid van de reële oorlog. Zowel Artauds begrip van de Wreedheid als de oorlog zijn momenten waarin het redelijke overschreden wordt. Het westerse discours over de oorlog probeert die overschrijding steeds te controleren, te rechtvaardigen en juridisch af te schermen, maar dreigt daardoor in de gevaarlijke illusie van totale zelfcontrole en autonomie te vallen. Iets daarvan valt in de waanzinnige stem van Artaud te beluisteren.

Wie is er aan het woord in *De SS'ers*? Het gaat niet om fictieve teksten, maar om authentieke interviews. De vier acteurs kruipen niet in de huid, maar in het hoofd van de anonieme SS'ers. Met de gelaatstrekken (die door de camera scherp in beeld worden gebracht), met de stembuigingen, de pauzes in het spreken, de accenten,... wordt niet de individualisering van de persoon nagestreefd, maar het blootleggen van een bepaalde ideologie, en hoe die ideologie verweven raakt met een persoonlijk leven. Alle bestanddelen van die ideologie liggen over de voorstelling verspreid: de solidariteit, de discipline, de gehoorzaamheid aan en fascinatie voor de leiders, het streven naar een nieuw Europa, naar een zuiver ras, anticommunisme, antiliberalisme en antisemitisme, verheerlijking van het militaire apparaat, minimali-